

Arrest

nr. 161 182 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN OOTEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2015 wordt de verzoekende partij aangetroffen te Grobbendonk ter gelegenheid van een controle van een bar. Zij verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn en verklaart geen adres in België te hebben. Zij wordt overgebracht naar het centrum te Brugge.

Op 6 februari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissingen:

1.1. "Aan de mevrouw die verklaart te heten:

Naam: D.

Voornaam: S. E.

geboortedatum: (...)1989

geboorteplaats: Onbekend

nationaliteit: Onbepaald

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/02/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Betrokkene heeft geen officieel adres in België, er bestaat het risico op onderduiken. Reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.2. En:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten

naam: D.

voornaam: S. E.

geboortedatum : 31.10.1989

geboorteplaats: Onbekend

nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Artikel 74/14

Artikel 74/14 §3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/ of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres- een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden- is het derhalve noodzakelijk haar op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de rechtspleging: voorwerp van het beroep

Uit het verzoekschrift blijkt dat het beroep enkel gericht is tegen de beslissing die het inreisverbod bevat. De verzoekende partij stelt immers op pagina 2 van het verzoekschrift : "(...)De *nietigheidsgrond* waarvan sprake, treft enkel de *administratieve beslissing met betrekking tot het inreisverbod dd. 06.02.2015.(...)*" en op pagina 3: "De *beslissing tot verwijdering alsook haar beslissing tot opsluiting in het CIB werden eveneens gemotiveerd op basis van het gebrek aan een officiële verblijfplaats in België. Hiervoor kan verzoekster begrip opbrengen, aangezien dit feit nu eenmaal in verband staat met voormelde beslissingen.(...)*".

Evenwel vraagt de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift in het meervoud de bestreden beslissingen te vernietigen.

Hieromtrent gevraagd ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat haar beroep enkel gericht is tegen de beslissing die het inreisverbod omvat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij:

"De beslissing tot verwijdering gepaard gaande met een inreisverbod over de gehele Schengen-zone gedurende 2 jaar is aangetast door een nietigheidsgrond en dient te worden vernietigd.

Ingevolge artikel 39/2 §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak als annulatierechter over de [overige] beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Ingevolge artikel 39/82 van dezelfde wet kan de Raad, wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging bevelen.

De nietigheidsgrond waarvan sprake, treft enkel de administratieve beslissing met betrekking tot het inreisverbod dd. 06.02.2015.

De administratieve beslissing waarbij verzoekster een inreisverbod werd opgelegd is aangetast door de schending van een substantiële vormvereiste, minstens een schending van beginselen van behoorlijk bestuur.

Het inreisverbod werd gesteund op artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet.

Als reden van het inreisverbod vermeldt de beslissing:

“ Betrokkene heeft geen officieel adres in België, er bestaat het risico op onderduiken. Reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.”

Het loutere feit dat verzoekster niet over een officiële verblijfplaats in België beschikt wordt met andere woorden naar voren geschoven als reden om haar een inreisverbod van maar liefst 2 jaar op te leggen.

De beslissing tot verwijdering alsook haar beslissing tot opsluiting in het CIB werden eveneens gemotiveerd op basis van het gebrek aan een officiële verblijfplaats in België. Hiervoor kan verzoekster begrip opbrengen, aangezien dit feit nu eenmaal in verband staat met voormelde beslissingen.

Dit is niet het geval voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De afwezigheid van een officiële verblijfplaats op een welbepaald moment, kan onmogelijk een inreisverbod voor de gehele Schengen-zone tot 6 februari 2017 verantwoorden.

Er is geen enkele gegronde reden die het inreisverbod verantwoordt. Minstens werd de eventuele werkelijke reden verzoekster niet meegedeeld, noch werd deze op de beslissing vermeld.

Middel: schending van substantiële vormvereisten, de beginselen van behoorlijk bestuur en de wet betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

De beslissing betreffende het inreisverbod is aldus behept met een schending van de materiële én de formele motiveringsplicht.

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, juist en draagkrachtig zijn.”

[...]

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. Deze verplichting bestaat evenwel enkel wanneer hiervoor een uitdrukkelijke wettelijke basis bestaat.”

(J. DE STAERCKE, *jura falconis*, jg 38, 2001-2002, nr 4, p. 505-535; zie ook: A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die keure, 1996, 9-11 en 103).

In casu wordt geen enkel motief naar voren gebracht waaruit de beslissing tot opleggen van een inreisverbod gedurende twee jaar aanvaardbaar maakt.

Er dient te worden benadrukt dat er geen specifieke omstandigheden of aanleidingen waren om over te gaan tot controle van de identiteitsdocumenten van verzoekster. Het bleek om een loutere routinecontrole te gaan.

De vaststelling dat zij niet over de vereiste identiteitsdocumenten beschikte, en evenmin over een officiële verblijfplaats, verantwoorden in zekere zin het bevel tot verwijdering en de beslissing tot opsluiting van verzoekster. Het kan echter geen aanvaardbare grond vormen voor het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar.

Het gebrek aan motivering maakt bovendien een schending uit van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 3 van voornoemde wet bepaalt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Een gebrek aan deze motiveringsplicht, maakt volgens de rechtspraak een schending van een substantiële vormvereiste uit.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat met het begrip “afdoende motivering” bedoeld wordt o.m. dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering, en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantieel vormvereiste (R.v.St., 30 juni 1993, nr. 43.556).

Minstens dient de rechtsonderhorige, i.c. verzoekster, op basis van de opgegeven motivering in staat te zijn met kennis van zaken te beoordelen of de beslissing terecht en redelijk is en haar kansen op succes in beroep in te schatten.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door W. 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (R.v.St., 9 januari 2006).

De afwezigheid van een afdoende motivering die het opleggen van een inreisverbod verantwoordt, schendt de op het bestuur rustende motiveringsverplichting, en maakt in die zin eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit.

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters betoog feitelijk grondslag mist. Het bestreden inreisverbod is immers als volgt gemotiveerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Betrokkene heeft geen officieel adres in België, er bestaat een risico op onderduiken. Reden waarom een geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.”

Verzoekster gaat er verkeerdelijk van uit dat het feit dat zij geen officiële verblijfplaats heeft, de reden is waarom een inreisverbod werd opgelegd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat een inreisverbod werd opgelegd omdat aan verzoekster geen enkele termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 74/11, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (...)”

Nu verzoekster geen officiële verblijfplaats heeft en er dus een risico op onderduiken bestaat, werd aan haar een bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Aangezien aan verzoekster geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, gaat het bevel gepaard met een inreisverbod.

Verzoekster gaat er derhalve verkeerdelijk van uit dat het determinerend motief van het inreisverbod het gebrek aan een officiële verblijfplaats is.

Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt bovendien dat verzoeksters kritiek als zou er geen gegronde reden worden aangegeven die het opleggen van inreisverbod kan verantwoorden, evenmin ernstig is.

Verzoekster maakt de door haar voorgehouden schending niet aannemelijk. Het louter feit dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, volstaat niet om de vernietiging ervan te bekomen.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De verzoekende partij meent dat de reden van de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of (...).”

De bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft, wat steun vindt in het administratief dossier gelet op de eigen verklaringen van de verzoekende partij ter gelegenheid van een administratieve controle. De verzoekende partij betwist evenmin het motief in de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uit het gebrek aan een officieel adres afleidt dat er een risico tot onderduiken bestaat, wat de reden is om geen enkel uitstel te verlenen wat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Het motief dat een inreisverbod wordt gegeven van twee jaar is dan ook terecht gesteund op het gegeven dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Gelet op de houding die door de verzoekende partij is aangenomen tijdens de controle is de bestreden beslissing in kennelijke redelijkheid genomen. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar redenering dat geen enkel motief naar voren is gebracht om het inreisverbod op te leggen. Het gegeven dat de verzoekende partij door een routinecontrole is aangetroffen en niet ten gevolge van andere specifieke omstandigheden is irrelevant.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen verdere duiding geeft welke andere algemene beginselen zij als geschonden ervaart. Bij gebreke van enige toelichting is het onderdeel dat algemeen de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN